

РЕШЕНИЕ

№ 22597

гр. София, 05.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 08.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **3611** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. Г., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Д. М. от САК, срещу Заповед рег. № 5364з-2432 от 09.03.2026 г. на директора на Дирекция „Миграция“-МВР, с която на основание чл.42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Експулсиране в Република Турция“.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на заповедта поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел. Твърди, че наложената му ПАМ ограничава основни негови права – на свободно движение, на личен и семеен живот. Навежда доводи от практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело С-554/13. Визира нарушение на чл.8 от ЕКПЧ и накърняване на висшия интерес на детето, предвид разделянето му от непълнолетния му син Багер Г.. Претендира се отмяна на заповедта и присъждане на разноски. Допълнителни съображения са изложени в писмени бележки от 08.05.2026 г.

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“-МВР оспорва жалбата в писмена защита от 30.04.2026 г., чрез юрк. Ч.. Излага подробни съображения за липса на нарушение на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ и чл.8 от ЕКПЧ, допълнителни факти във връзка със семейството на чуждия гражданин, както и, че същият доброволно е напуснал България на 24.03.2026 г.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С писмо изх.№ 859 от 09.03.2026 г. началникът на Затвора С. е уведомил Дирекция „Миграция“ – МВР, че на същата дата ще бъде условно предсрочно освободен лишеният от свобода М. Г., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, постъпил в Затвора [населено място] на 07.12.2021 г. за изтърпяване на присъда по НОХД № 3850/2021 г. на СпНС, осъден на девет години лишаване от свобода по чл.321, ал.6, чл.242, ал.2, чл.354а, ал.2, изр.2, вр. ал.1, предл.4 от НК.

С позоваване на същото писмо изх.№ 859 от 09.03.2026 г. е изготвено Предложение рег.№ 5364р-6113 от 09.03.2026 г. на началник отдел „ПНМ“ към Дирекция „Миграция“–МВР за налагане на ПАМ „Експулсиране“ на турския гражданин на основание чл.42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Посочено е в документа, че Г. М. няма адресна регистрация и разрешен срок на пребиваване в страната, или подадена молба за предоставяне на закрила, с оглед на което се явява незаконно пребиваващ на територията на Република България.

Предложението е обосновано и с факта, че чужденецът е осъден за извършено умишлено престъпление на територията на Република България, което съгласно българския закон се наказва с не по-малко от една година лишаване от свобода, поради което може да се предположи, че неговото присъствие в страната създава сериозна заплахата за обществения ред. В допълнение е отбелязано, че извършеното престъпление е с висока степен на обществена опасност. Чуждият гражданин е осъден за извършено умишлено престъпление, което съгласно българското законодателство се наказва с лишаване от свобода от десет до петнадесет години, следователно със своите действия той не се е съобразил с установения ред в страната, а напротив създал е условия за нарушаване на обществения ред и сигурността ѝ.

В предложението е обсъдена разпоредбата на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ, като е съобразено, че Г. М. не попада в категорията „уязвими лица“ по смисъла на § 1, т. 4б от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ. Не са установени производства по Закона за убежището и бежанците или такива за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване.

Посочено е, че семейството на турския гражданин (неговата съпруга, двете му деца, от които едното е пълнолетно), пребивават на територията на Република България на основание издадени разрешения за продължително пребиваване, валидни до 31.05.2026 г. Предвид факта, че семейството на Г. М. не се е установило за постоянно на територията на Република България, е формиран извод, че правото му на личен и семеен живот не би се нарушило при изпълнение на принудителната административна мярка. При извършени справки в системата за граничен контрол е установено, че съпругата на турския гражданин А. Г. многократно е напускала страната през ГКПП - Капитан А. шосе, което доказвало, че тя не е загубила връзките си с държавата по произход, респ. семейството може да се установи на територията на Република Турция.

Издадена е оспорената Заповед рег. № 5364з-2432 от 09.03.2026 г. на директора на Дирекция „Миграция“–МВР, с която на Г. М. е наложена ПАМ „Експулсиране в Република Турция“ на основание чл.42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на чуждия гражданин, в присъствието на преводач, на 09.03.2026 г. Жалбата срещу нея е постъпила директно в АССГ на 13.03.2026 г. – в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46, ал.1 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, съдът констатира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган, изрично посочен в разпоредбата на чл.44, ал.1 от ЗЧРБ. Мотивите на заповедта следва да се считат за допълнени с фактическите основания, посочени в Предложение рег.№ 5364р-6113 от 09.03.2026 г. на началник отдел „ПНМ“ към Дирекция „Миграция“-МВР, предвид направеното позоваване на него и съгласно Тълкувателно решение № 16/75 г. на ВС, ОСГК. Налице е съответствие между посочените в акта фактически и правни основания, поради което следва да се приеме, че същият е мотивиран съобразно чл.59, ал.2, т.4 от АПК по начин, който не е затруднил засегнатото лице да разбере вида и характера на наложената му ПАМ и да организира защитата си срещу нея.

Съдът не намира нарушение на чл.34, ал.4 от АПК, визирано от жалбоподателя в хода по същество и в писмената му защита. Противно на твърденията на жалбоподателя, Предложение рег.№ 5364р-6113 от 09.03.2026 г. на началник отдел „ПНМ“ към Дирекция „Миграция“-МВР не съдържа единствено посочване на разпоредбата на чл.34, ал.4 от АПК, но и на конкретните хипотези от нея, обосноваващи приложението ѝ – решаването на въпроса не търпи отлагане, за да се защитят важни държавни и обществени интереси, свързани със запазване на обществения ред и изпълнение на наложените ПАМ (не е спорно, че на турския гражданин са наложени 2 броя ПАМ). Изложеното отговаря на изискванията за мотивиране на приложението на чл.34, ал.4 от АПК, който урежда изключение от правото на участие на страните в административното производство. В допълнение, в съдебното производство жалбоподателят не ангажира доказателства, които да не са взети предвид при постановяване на оспорената заповед. Представените от него пред съда доказателства са известни на административния орган, обсъдени са в предложението и са съобразени при постановяване на ПАМ. По изложените съображения съдът приема, че липсват доказателства за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на адресата или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Изложеното определя спора като материалноправен – по приложението на чл.42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, който урежда възможност за налагане на ПАМ експулсиране, когато присъствието на чуждия гражданин в страната създава сериозна заплаха за националната сигурност или за обществения ред. Административният орган се позовава на втората хипотеза – присъствието на турския гражданин в страната ни създава сериозна заплаха за обществения ред.

В подкрепа са цитирани мотивите на Предложение рег.№ 5364р-6113 от 09.03.2026 г. на началник отдел „ПНМ“ към Дирекция „Миграция“-МВР, в което е обсъдена присъдата на чуждия гражданин по НОХД № 3850/2021 г. на Специализирания наказателен съд (СпНС) в размер на 9 /девет/ години лишаване от свобода за извършено престъпление по чл. 321, ал. 6, чл. 242, ал. 2, чл.354а, ал.2, изр.2, вр. ал.1, предл.4 от НК (чл. 321, ал.6 от НК: Който се сговори с едно или повече лица да върши в страната или чужбина престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години и чрез които се цели да се набави имотна облага или да се упражни противозаконно влияние върху дейността на орган на властта или местното самоуправление, се наказва с лишаване от свобода до шест години; чл. 242, ал. 2: Който без надлежно разрешително пренесе през границата на страната наркотични вещества и/или техни аналози, се наказва за високорискови наркотични вещества с лишаване от свобода от десет до петнадесет години и глоба от сто хиляди до двеста хиляди лева и за рискови наркотични вещества - с лишаване от свобода от три до петнадесет години и глоба от десет хиляди до сто хиляди лева). Тук е мястото да се посочи, че в предложението неправилно е цитирана разпоредбата на чл. 354а, ал. 2 от НК, която не съдържа изискване „престъплението по ал.1 да се извършва системно“. Жалбоподателят е наказан за престъпление по чл. 354а, ал. 2, изр.2, вр. ал.1, предл.4 от НК -

който без надлежно разрешително държи наркотични вещества (с уточнението, че по делото не е представена присъдата на лицето). От значение за спора е липсата на доказателства, вкл. и по повод постановеното условно предсрочно освобождаване, престъплението да е извършено системно.

Под "обществен ред" следва да се разбира установените в държавата обществени отношения, основани на правовия ред и морала, които определят поведението на хората в процеса на обществения живот. В Тълкувателно решение № 4 от 06.06.2008 година на ВКС се съдържа понятие за засегнати обществени отношения, свързани с реда, спокойствието и сигурността на гражданите - по смисъла на конкретен закон. Определение за обществен ред се съдържа в Решение № 7/1996 г. по к. д. № 1/1996 г. на Конституционния съд, според което това е "установеният с нормативните актове ред, който осигурява нормално спокойствие и възможност да се упражняват съответните граждански права". В ППВС № 2/1974 г. е прието, че под обществен ред следва да се разбират отношенията, основани на установилите се морални норми и определящи поведението на хората в процеса на обществения живот. При липса на легална дефиниция на "обществен ред", понятието следва да бъде тълкувано в контекста на разпоредбата и с оглед целта на закона." "Общественият ред е състояние на обществените отношения, при което лицата придържат своето поведение към изискванията на нормите, които обществото е приело. Тези норми могат да бъдат правни и нравствени/ морални. Понятието за обществен ред включва (поглъща, т.е. е по-широко) както съблюдаването на правовия ред (спазването на законите), така и спазването на етиката и добрите нрави в общуването и в личното поведение. В най – общ смисъл понятието "обществен ред" се отнася към определени отношения, явления, условия или обстоятелства, както и към дефинирани норми и правила, регламентирани общоприето поведение в рамките на обществото.

Релевантно е и тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 11 юни 2015 г. по дело C-554/13, според което държавата членка е длъжна да преценява понятието "опасност за обществения ред— по смисъла на член 7, параграф 4 от Директива 2008/115 във всеки отделен случай, за да провери дали личното поведение на съответния гражданин на трета страна представлява действителна и настояща опасност за обществения ред. Обстоятелството, че гражданин на трета страна е заподозрян или осъден за извършено деяние, което съгласно националното право е наказуемо като престъпление, само по себе си няма как да обоснове считането на този гражданин за опасност за обществения ред по смисъла на член 7, параграф 4 от Директива 2008/115 (т. 50). Както потвърждава т. 60 от решението: "Понятието "опасност за обществения ред", предвидено в член 7, параграф 4 от цитираната директива, във всеки случай предполага, освен смущаването на обществения ред, каквото е всяко нарушение на закона, да е налице и действителна, настояща и достатъчно сериозна заплаха, която засяга основен обществен интерес“.

Относителността на предоставеното тълкуване е потвърдена в т.48 и т.49 от Решение на СЕС от 16 януари 2018 г. по дело C-240/17: От една страна, що се отнася, до възможността при тези обстоятелства финландските органи да приемат решение за връщане и придружаваща го забрана за влизане, от самия текст на член 6, параграф 2 от Директива 2008/115 следва, че тези органи са били длъжни да приемат такова решение за връщане, като съгласно член 11 от тази директива това решение следва да бъде придружено от забрана за влизане, при условие че общественият ред и националната сигурност налагат това, което обаче националният съд има задължение да провери с оглед на относимата практика на Съда (вж. в този смисъл решение от 11 юни 2015 г., Zh. и O., C-554/13, EU:C:2015:377, т. 50—52 и 54). В конкретното дело следва да се припомни, че държавата членка е длъжна да преценява понятието „опасност за обществения ред“ по смисъла на Директива 2008/115 в зависимост от конкретния случай, за да провери дали личното поведение

на съответния гражданин на трета страна представлява действителна и настояща опасност за общественения ред, като се има предвид, че обстоятелството, че посоченият гражданин е бил осъден с наказателна присъда, само по себе си не е достатъчно, за да характеризира наличието на такава опасност (вж. в този смисъл решение от 11 юни 2015 г., Zh. и O., C-554/13, EU:C:2015:377, т. 50 и 54).

Следва да се държи сметка, че националната разпоредба на чл.42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ изисква заплахата за общественения ред да е "сериозна", което също навежда съда на извод, че волята на законодателя е да се направи преценка на индивидуалното поведение на лицето, което трябва да представлява действителна, сериозна и настояща опасност за общественения ред към момента на вземане на решението за това (чл.142, ал.1 от АПК).

Жалбоподателят се позовава на основното си право по чл.8, пар.1 от ЕКПЧ – всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот. Намесата на държавата в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици и престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (пар.2). Член 8 налага на държавите – членки задължение „да зачитат“ широк кръг от недефинирани лични интереси. Защитеният от чл.8, пар.1 от ЕКПЧ интерес „семеен живот“ изисква преценка дали партньорите живеят заедно, продължителността на връзката им, дали са показали привързаност един към друг, имайки деца или по какъвто и да е друг начин (стр.629 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.). Въз връзка с възражението за нарушение на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, следва да се отбележи, че ЕКПЧ не защитава правото да се живее в договаряща държава (стр.689 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.).

Основанието за намеса на държавата по смисъла на чл.8, пар.2 от ЕКПЧ трябва да има своя нормативна база, която е предмет на реален, а не формален контрол за законосъобразност. Тази намеса трябва да е „необходима“, т.е. съответна на належащата обществена необходимост и *пропорционална на преследваната легитимна цел*. Изложеното налага преценка и намиране на справедлив баланс между конкуриращи се насрещни интереси – интересите на индивида и защитата на националната сигурност и/или обществения ред.

Въз основа на изложеното съдът приема, че мерките, предприети от съображения, свързани с общественения ред или обществената сигурност, трябва да са в съответствие с принципа на *пропорционалността* и да се *основават изключително на личното поведение* на въпросното лице, което поведение да представлява *истинска, реална и достатъчно сериозна заплах*, която засяга някой от основните интереси на обществото. Не следва да се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция.

По делото Üner срещу Н. на ЕСПЧ са идентифицирани релевантни критерии, *когато кандидатът е участвал в престъпна дейност*: характерът и сериозността на престъплението, продължителността на престоя на кандидата в държавата, изминало време след извършеното престъпление и поведението на жалбоподателя през този период, гражданството на различните засегнати лица, семейно положение, продължителност на брака, дали съпругът/гата са знаели за престъплението, дали от брака има деца, сериозността на трудностите, с които съпругът ще се сблъска в чуждата държава, *силата на социалните, културните и семейни връзки в приемащата държава и с държавата по местоназначение* (стр.690-691 от Право на ЕКПЧ, изд. С.,

2015 г.).

Голямата камера на ЕСПЧ е обобщила критерии, които се прилагат при определянето дали намеса в семейния живот, под формата на експулсиране или съответно неиздаване на разрешение за пребиваване, е необходима в едно демократично общество, както следва:

- ï Естеството и сериозността на нарушението, извършено от жалбоподателя;
- ï Времето, изминало от извършване на престъплението и поведението на жалбоподателя по време на този период;
- ï Продължителността на престоя на кандидата в страната, от която той или тя трябва да бъде експулиран или на територията, на която иска да се установи.
- ï Националностите на различните заинтересовани лица;
- ï Семейно положение на кандидата, като продължителност на брака и други фактори, изразяващи ефективността на семейния живот;
- ï Дали съпругът е знаел за престъплението по времето, по време на съществуването на семейната връзка.
- ï Дали има деца от брака, и ако е така, тяхната възраст;
- ï Тежестта на трудностите, с които е вероятно ще се сблъска семейството в страната, където лицето ще бъде изведено.

ЕСПЧ посочва в § 58 на решението по делото *Üner v. the N.* два отделни критерия, имащи специално отношение към преценката:

- ï Най-добър интерес и благосъстоянието на децата, по-специално сериозността на трудностите, които всички деца на заявителя има вероятност да срещнат в страната, в която лицето ще бъде изведено.
- ï Стабилността на социалните, културни и семейни връзки с *приемащата страна и със страната по местоназначение*.

Противно на делото, на което процесуалният представител на жалбоподателя се позовава като национална практика – решение № 2971 от 29.01.2025 г. по адм. д. № 11969/2024 г. по описа на АССГ, в което е прието, че административният орган е направил позоваване на общата презумпция за висока обществена опасност на извършеното престъпление, но не е извършил съвкупна преценка на личното поведение на чуждия гражданин, съдът приема, че в настоящия случай такава съвкупна преценка на личните обстоятелства по случая на турския гражданин е извършена.

Мотивите за това се съдържат в Предложение рег.№ 5364p-6113 от 09.03.2026 г. на началник отдел „ПНМ“ към Дирекция „Миграция“-МВР, в което, освен характера на извършеното от чуждия гражданин престъпление, са съобразени и редица индивидуални характеристики на М. Г. и семейството му, обсъдени съобразно националната разпоредба на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ. Последната предвижда, че при налагане на ПАМ компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по [Закона за убежището и бежанците](#) или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

Обосновано в тази връзка административният орган е приел, че турският гражданин няма качество на уязвимо лице по смисъла на пар.1, т.4б от ДР на ЗЧРБ и спрямо него не се установяват производства по ЗУБ или за разрешение за пребиваване. Безспорно,

характерът на извършеното престъпление е релевантен за индивидуалната преценка, вкл. съобразно посочените критерии на ЕСПЧ, като в случая извършеното престъпление по чл. 321, ал. 6, чл. 242, ал. 2, чл.354а, ал.2, изр.2, вр. ал.1, предл.4 от НК, е с *висока степен на обществена опасност*. Във връзка с осъждането му обосновано е прието, че към момента на извършване на деянието на **02.06.2021** г. турският гражданин не се е съобразил с установения ред в нашата страна. Липсват данни същият или членове на семейството му да са пребивавали в страната ни преди началото на наказанието му, което в документите от Затвора С. е посочено като **03.06.2021** г. Това обстоятелство е релевантно при преценка наличието на социални, културни и семейни връзки в България, като следва да се тълкува, че такава връзка не е съществувала преди 2021 г., а след това е установена по повод пребиваването на съпруга в затвора. Според показанията на М. Г., предоставени на 26.02.2026 г. по ЧНХД № 674/2026 г. по описа на СГС, семейството му от три години се е установило да живее в България, т.е. от началото на **2023** г., очевидно, за да поддържа връзка със съпруга, изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в България. Бракът е сключен на 23.08.2006 г., като съпрузите имат две деца – Д. Г., [дата на раждане] и Багер Г., [дата на раждане] Не е спорно, че майката и пълнолетният син имат разрешение за продължително пребиваване в България въз основа на работа, със срок на валидност до **31.05.2026** г., а непълнолетното дете е ученик в България – в 10-ти клас на Професионална гимназия по електротехника и автоматика, специалност „системно програмиране“, също със срок на разрешение за пребиваване до 31.05.2026 г. Установено е, че в периода на разрешено пребиваване съпругата А. Г. многократно напуска страната през ГКПП - Капитан А. шосе, което обстоятелство правилно е възприето от административния орган като указание, че същата не е загубила връзките си с държавата по произход. Представен е договор за наем на недвижим имот, сключен на 05.12.2025 г. от съпругата А. Г., в който е вписан и М. Г., за срок от 6 месеца – до **30.06.2026** г. Общозвестен факт е, че в България учениците от 7-ми до 11-ти клас приключват учебната година на 30-ти юни. При така установените от административния орган и по делото лични обстоятелства по отношение на турския гражданин М. Г. в подкрепа на обществения интерес по осигуряване и защита на обществения ред са следните обстоятелства: естеството и сериозността на извършеното престъпление; от извършването му са изминали 5 години, като през цялото време жалбоподателят се е намирал в затвора, което *не предполага* да е установил социални, културни и семейни връзки с България; от извършването на престъплението също са изминали 5 години, като чуждият гражданин е освободен предсрочно поради добро поведение, респ. на 24.03.2026 г. е предаден на турските гранични власти; той и семейството му са турски граждани и предвид пътуванията на съпругата обосновано може да се предположи, че семейството не е загубило социалните си, културни и семейни връзки с Турция. Съдът приема, че семейството се е установило в България единствено по повод пребиваването на съпруга в затвора, съпругата не е загубила връзки с Турция, цялото семейство са турски граждани, което предполага, че те няма да срещнат значими трудности при завръщането си в държавата на произход. При тези данни относно жалбоподателя и семейството му единствените връзки с България остават сключения договор за наем със срок до 30.06.2026 г. и средното образование на непълнолетния син, който приключва 10-ти клас на 30.06.2026 г. Извън тези обстоятелства турските граждани не изтъкват наличие на други социални, културни или семейни връзки с България.

Съвкупната преценка на гореизложените обстоятелства, установени по отношение на индивидуалния случай на жалбоподателя, сочат на липса на защитим частен интерес по смисъла на чл.8, ал.1 от ЕКПЧ. Наложена ПАМ се основава изцяло на личното поведение на турския гражданин, което засяга най-охранените обществени отношения, предмет на уредба от Наказателния кодекс на страната, чрез извършване на престъпление, свързано с наркотици. Действително, лицето е предсрочно освободено поради добро поведение и липса на нарушения на реда в затвора С., но по делото липсват всякакви други данни за наличие на социални, културни или семейни връзки на турските граждани с България по критериите на ЕСПЧ. Действително, цитираната практика на СЕС изисква преценка дали към настоящия момент поведението на жалбоподателя представлява действителна, сериозна и настояща опасност за обществения ред, което при липса на пребиваване на турския гражданин извън затвора в България, е невъзможно да се оцени обективно. Затова в подкрепа следва да се използват другите критерии, изведени в практиката на ЕСПЧ, които в конкретния случай не указват на защитими значими лични интереси – предвид възрастта на децата, както и предвид данните, че семейството не е загубило връзка с държавата си на произход, което предполага, че няма да се срещне със значими трудности, ако последва съпруга в Турция. От друга страна, следва да се съобрази, че ЕКПЧ не защитава правото да се живее в договаряща държава. В случая, не са налице данни за установени социални, културни или семейни връзки с България, докато семейството не е загубило тези с държавата си на произход. Вярно е, че турският гражданин е освободен предсрочно от изтърпяване на остатъка от наказанието „лишаване от свобода“, но поради пребиваването си в България единствено в затвора, е невъзможна преценка на индивидуалното му поведение извън него, поради което превес следва да се даде на обществената опасност на извършеното престъпление, указваща на засегнат значим обществен интерес. Съвкупната преценка на гореизложените обстоятелства, установени по отношение на индивидуалния случай на жалбоподателя, сочат на липса на защитим частен интерес по смисъла на чл.8, ал.1 от ЕКПЧ.

Съдът приема, че не е накърнен принципът на съразмерност, уреден в чл.6 от АПК. Същият предвижда, че административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел, която в случая е охрана на обществената сигурност, предотвратяване на престъпления, за защита на правата и свободите на другите граждани на обществото ни. Преценката на баланса между мярката и визирана цел следва да се извърши съобразно чл.6, ал.2 от АПК – без да се засягат права и законни интереси на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Правилна е преценката на административния орган, че в случая не е налице възможност за прилагане на по-благоприятни за лицето мерки, с които да се постига целта на закона съгласно чл.6, ал.3 от АПК. При съобразяване на доказаното лично поведение на чуждия гражданин следва да се приеме, че същият представлява достатъчно сериозна и реална заплаха за защитим обществен интерес, поради което при преценка на баланса по чл.6, ал.2 от АПК превес следва да се даде на последния.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на закона и в

съответствие с неговата цел. Дължим е извод за отхвърляне на оспорването на основание чл.172, ал.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. град, Първо отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Д. М. от САК, срещу Заповед рег. № 5364з-2432 от 09.03.2026 г. на директора на Дирекция „Миграция“-МВР, с която на основание чл.42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка „Експулсиране в Република Турция“.

ОСЪЖДА М. Г., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], да заплати на Дирекция „Миграция“-МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.46, ал.2 от ЗЧРБ.

СЪДИЯ: